

M. G. Leonard

VABALŲ MŪŠIS

baltos lankos

M. G. Leonard

VABALŲ
MŪŠIS

Trečia knyga

Iš anglų kalbos vertė Ina Rosenaitė

baltos lankos

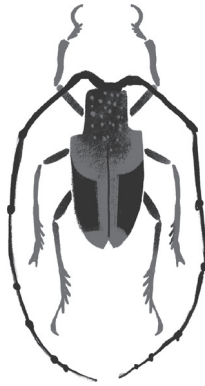

Skiriu Sebastianui, Arturui ir Semui
Matildai, Kaspianui ir Rajanui
Klerei Rakich ir daktarei Sarai Beinon

Pirmas skyrius

Vabalų maras

— **A** tnešiau sekmadieninius laikraščius, – pranešė Bertoltas, petimi atidarydamas dėdės Makso duris ir atbulas įeidamas į svetainę.

Niutonas, vario spalvos jonvabalis ir geriausias Bertolto draugas, suko ratus virš šviesių berniuko plaukų kupetos, o jo pilvelis neryškiai švytėjo.

Darkus su Virdžinija pakėlė akis. Jie sukryžiaavę kojas sėdėjo prie žydro, ąžuolinio mulčiaus pripilto pripučiamo baseinėlio, kuriame kūpsojo krūva puodelių. Darkus vilkėjo Los Andžele pirktus trumparankovius marškinėlius su vabalu straubliuku ant motociklo, o Virdžinija buvo visa džinsinė – su senais džinsais ir nutrinta striuke, nusagstyta įvairiaisiais ženkleliais.

– Maitiname vabalus, – pasakė Darkus, tarp puodelių statydamas puoduką su braškine žele.

Dabar čia gyvena išlikę vabalų kalno vabalai, o šis kambarys dėdės Makso bute buvo tai, kas liko iš bazinės stovyklos, jų būstinės. Čia jie susitiko planuoti savo misijos – sustabdyti tironiškus Lukrecijos Kater bandymus užkariauti pasaulį.

Baksteris, žvilgantis vabalas raganosis, suprantantis Darkų geriausiai iš visų, nuo Darkaus peties stebėjo, kaip paduodama želė, ir mosavo dygiomis priekinėmis kojomis rodydamas, kur ją pastatyti.

Virdžinija virš baseinėlio laikė žalvarinį augalų purkštuvą ir iš visų jėgų jį spaudinėdama purškė vandenį, kad mulčius neišdžiūtų. Marvinas, su Virdžinija niekada nesiskiriantis vyšnios raudonumo lapinis varliakojis, kabojo įsikibęs storomis užpakalinėmis kojomis į vieną iš daugybės Virdžinijos kaselių ir kramtė gabalėlį bananinės želės.

Darkus nusivalė žemėtas rankas, atsistojo ir priėjo prie kavos stalelio, kur Bertoltas tvarkingai dėliojo laikraščius. Virdžinija pastatė purkštuvą ant grindų ir prisijungė prie jų.

– Dar daugiau straipsnių apie pasėlių puolimą, žiūrėkit, čia rašo apie kolorado vabalus, naikinančius derlių Rusijoje. Žmonės pradeda tikėti tuo, ką Lukrecija Kater pasakė per Kino apdovanojimus, kyla panika. – Bertoltas pasitaisė akinius ir nervingai pažvelgė į Darkų. – Dabar jau pranešama ir apie sunaikintus kviečius Vokietijoje, atsirado galvijų mėšlo sankaupų sukeltų ligų židinių. Valdžia pagaliau prabilo, kad tai kontroliuojamos ir tikslingos atakos.

Darkus priėjo arčiau pavartyti laikraščių, bet tarp stalo ir jo stovėjo Bertoltas.

– Ir èèè, Darkau, yra dar šis tas...

Virdžinija pakėlė vieną bulvarinį laikraštį ir garsiai perskaitė antraštę:

– VABALŲ MARAS! RIBOJAMAS MAISTO PARDAVIMAS! – Ji atvertė kitą lapą, o jos rudos akys greitai bėgiojo eilutėmis. – Ką?! Negaliu patikėti! Laikraščiai mano, kad Lukrecija Kater kelia realų pavojų, bet netiki, kad *ji* sugeba sukurti vabalus mutantus, nes užsidirba kurdama sukneles.

Darkus gūžtelėjo.

– Gal tiesiog nenori patikėti, kad ji rado būdą valdyti vabalus.

– Ne dėl to, – Virdžinija prunkstelėjo. – O dėl to, kad ji *moteris*.

– Virdžinija... – Bertoltas bandė pagauti jos žvilgsnį.

– Žmonės visada galvoja, kad geriausi mokslininkai yra vyrai. – Įsiutusi Virdžinija piktai trenkė ranka per laikraštį. – Tik paklausykit. „...*problematiškasis koleopterologas daktaras Bartolomėjus Katlas, Gamtos istorijos muziejaus Mokslo skyriaus vadovas, buvęs Lukrecijos Kater sužadėtinis, dabar vadovauja genetikų ir entomologų komandai, vyrams, kurie visi paslaptinai dingę per pastaruosius penkerius metus. Šios elitinės pajėgos slepiasi už išprotėjusios modistės vabalų armijos ir naudojami Lukrecijos Kater teatriniu įvaizdžiu, kad pridengtų savo ataką prieš pasaulį.*“

– KAIP KAIP? – Darkus griebė laikraštį Virdžinijai iš rankų. – Bet tai melas! – Jis akimis perbėgo per straipsnį. – Kodėl taip rašoma apie tėtį?

– Nes jis vyriškis, – pergalingai atsakė Virdžinija.

Bertoltas atsiduso ir palingavo galvą.

– Jis kaltinamas dėl vabalų! Dėl visų! – tarė Darkus, pas-
kubomis skaitydamas straipsnį. – Tai labai blogai. Turime in-
formuoti spaudą. Tėtis stengiasi ją sustabdyti.

– Darkau, – švelniai pratarė Bertoltas, – viskas dėl to,
kad Kino apdovanojimuose tavo tėtis buvo jos svečias. – Jis
paėmė kitą laikraštį. – Pažvelk, *Daily Messenger* irgi rašo tą
patį: „*Manoma, kad tikrasis baisiųjų vabalų maro sumanyto-
jas yra daktaras Bartolomėjus Katlas, Kino apdovanojimuose
vedęs Lukreciją Kater už parankės.*“

– Kaip neteisinga! – Darkus visas nukaito. – Vien tik me-
las! Tėtis niekada niekam blogo nepadarytų.

– Labai šlykštu, – linktelėjo Virdžinija, – Lukrecijos Ka-
ter genialumas priskiriamas visai komandai vyrų.

– Genialumas? – riktelėjo Darkus. – Ji nėra geniali.

– Aišku, kad geniali! – atsakė Virdžinija. – Ji išveisė di-
džiulę vabalų kariauną, kuri naikina žmonių maistą ir užval-
do žemę. Tai neįtikėtina. Joks žmogus dar niekada nevaldė
viso pasaulio, o ji to siekia, iš tiesų siekia. – Ji palingavo galvą
ir pažvelgė į Darkų. – Nesijaudink, kada nors visiems teks pri-
pažinti, kad geniali yra *ji*, o ne kas kitas.

– Ji nėra geniali! – Darkus jau šaukė, besdamas pirštu
į Virdžiniją. – Ji pabaisa! Siekia marinti žmones badu ir su-
versti visą kaltę tėčiui, ir pažiūrėk, ką ji dar padarė Novakai
ir Spenseriu!

– Ei! Nusiramink. – Virdžinija suraukė antakius. – Aš
nesakau, kad *pritariu* tam, ką ji daro.

– Na, bet nuskambėjo būtent šitaip, – atrėžė Darkus, pik-
tai į ją pažvelgęs.

Virdžinija atkišo smakrą, jau ruošdamasi atsikirsti.

– Ee, žmonės? – Bertoltas krenkštelėjo. – Gal galim vėl nesusipykti? – Jis meldžiamai šyptelėjo. – Juk visi esame toje pačioje pusėje, pamenat?

Virdžinija atsiduso.

– Atsiprašau. – Ji pažvelgė į Darkų. – Reikėjo pasakyti, kad savo genialumą ji naudoja *blogiui*. – Virdžinija truktelėjo pečiais. – Tiesiog stengiuosi pabrėžti, kad niekas deramai neįvertina Lukrecijos Kater. – Ji pakilnojo popierius ant stalo. – Klaidinga linkme einama kaltinant tavo tėtį. Tai nepadės nei jos surasti, nei sustabdyti.

– Aš ją deramai įvertinu, – atsakė Darkus.

Nuo jų sugrįžimo iš Kino apdovanojimų praėjo vienuolika dienų, bet Darkui atrodė, kad prabėgo visa amžinybė. Tiek prieš užmigdamas vakarais, tiek prabudęs rytais, jis tegalėjo galvoti apie vaizdą, kaip tėvas nušlubčioja paskui Lukreciją Kater į Holivudo teatro pastogę.

Ūmai garsiai pokštelėjo ir visi pašoko.

– Kas čia dabar? – Bertoltas atrodė kiek išsigandęs.

Virdžinija parodė jam už peties. Lango stikle matėsi plonas įtrūkimas.

Darkus lėtai atsiklaupė ant sofos ir per jos atkaltę pažvelgė į gatvę. Kitoje jos pusėje, prie tatuiruočių salono, stovėjo Robis, rudaplaukis mokyklos chuliganas, apsuptas gaujos berniūkščių, kuriuos jie praminė klonais. Darkus atidarė langą.

– Ei, vabaliūze! – riktelėjo Robis. – Pasakyk savo tėtukui: jeigu jis neišnuodys savo šlykščių vabalų, jo sūneliui šakės.

– Joo! – Ir visi klonai sugniaužtais kumščiais trinktelėjo sau į delnus.

– Tai ne mano tėčio vabalai, – Darkus sušuko jiems. – Jis su tuo niekaip nesusijęs.

– Ane? – nusižvengė Robis. – O laikraščiai rašo ką kita. Rašo, kad tavo tėtukas – žudikas. – Jis brūkštelėjo pirštu sau per kaklą. – Turbūt vien dėl jo bus sugrąžinta mirties bausmė.

– Laikraščiai meluoja, – šaukė Darkus. – Viskas netiesa.

– Ane? Ką tau belieka sakyti? – šaipėsi Robis, rodydamas metalinius dantų kabių bėgius. – Bet aš mačiau tave su tais šlykščiais vabalais. Visi matėm. – Klonų galvos ėmė linksėti. – Ir mes papasakojome policijai, kad jūs esat pamišėliai ir kalbatės su vabalais. Laikraščiai rašo tiesą. Aš tą žinau ir daugiau to nepakęsiu. – Robis žaibiškai užsimojo ir sviedė kumštyje slėptą akmenį.

Akmuo skaudžiai žiebė Darkui į skruostą. Jis susigriebė už jo ir atsitraukė nuo lango.

– Oi! Tau bėga kraujas. – Bertoltas švelniai atitraukė Darkaus ranką, kad apžiūrėtų žaizdą.

– MES TAVE PRIGRIEBSIM, VABALIŪZE, TAVE IR TAVO TĒTUKĄ! – lauke pasigirdo šūksnis.

– Nekreipk į juos dėmesio, – tarė Virdžinija, uždarinėdama langą, į kurio stiklą pylėsi akmenų kruša. Ji greitai užtraukė užuolaidas.

– Kaip man nekreipti? – Darkus nustūmė Bertolto rankas. – Jie sako tai, ką visi galvoja. Žmonės tiki tuo, ką rašo laikraščiai. Visi mano, kad tėtis kaltas.

Virdžinija su Bertoltu susižvalgė ir stojo nesmagi tylą. Pasigirdo sirenų kaukimas ir Bertoltas pribėgo prie lango. Žvilgtelėjo pro užuolaidas.

– Policija! – aiktelėjo jis. – Prie sveiko maisto krautuvėlės stoja du automobiliai. Policininkai išlipa. Ką darom?

– Neįsileisime jų. – Supanikavęs Darkus apsidairė. – Jie negali pamatyti vabalų. Dar pagalvos, kad tai puikus tėčio kaltės įrodymas.

– Jie negali užėiti, nebent turi kratos orderį, – tarė Virdžinija. – Mačiau per televizorių. Pasakyk, kad dėdės nėra namie ir kad tau neleidžiama atidarinėti durų nepažįstamiems žmonėms.

– Gerai, – linktelėjo Darkus, – bet aš nesiruošiu meluoti dėl tėčio. Žmonės turi žinoti, kad jis bando sustabdyti Lukreciją Kater. Jis nori gero.

– Ne, Darkau, negalima nieko sakyti, – tarė Bertoltas. – Tavo tėčiui reikia, kad Lukrecija Kater tikėtų, jog jis jos pusėje, antraip...

Suskambo durų skambutis.

Darkus pažvelgė į prieškambarį, kone laukdamas, kad policija tuoj išlauš duris.

– Taip nesąžininga, – sušnabždėjo jis.

– Taip. – Virdžinija linktelėjo, nuoširdžiai žvelgdama tamsiomis akimis. – Bet mes žinome, kaip yra iš tiesų. – Ji švelniai paplekšnojo jam per nugarą.

– Aš surasiu tėtį, – Darkus suspaudė kumščius, – sustabdysiu Lukreciją Kater ir priversiu laikraščius išspausdinti atsiprašymus per visus pirmus puslapius.

Jam ant peties tupėjęs Baksteris pritardamas pakėlė antsparnius ir pajudino švelnius sparnelius.

– O mes – su tavimi, – tarė Bertoltas.

– Kiekvieniame žingsnyje, – pridūrė Virdžinija.

Antras skyrius

Skrydis laumžirgiu

Bartolomėjaus Katlo veidas prakaitavo po tankiu maišu ant galvos. Prakaito lašelis nuriedėjo skruostu tarsi vieniša ašara. Nepaisant slopaus karščio, jis džiaugėsi, kad tas maišas jį slepia: taip Lukrecija Kater ir jos stuobriai nemato, kad jis budrus ir stengiasi susivokti, kur jį gabena.

Saulei šviečiant Barčiui pavykdavo įžiūrėti kitų žmonių sraigtasparnyje siluetus, tačiau pasaulis prieš valandą papildė. Šiuo metu lietus barbeno į metalinį stogą kaip nepaliaujama akmenėlių kruša. Per tokią liūtį skristi nesaugu. Suprastėja matomumas.

Turbūt artėjame prie „Biomo“, – pagalvojo Bartolomėjus, palinkdamas į priekį.

Bartis mintyse puikiai įsivaizdavo, kur kas sėdi. Prancūzas liokajus Žeraras – kabinoje greta Ling Ling, žiauriosios

vairuotojos, kuri ir valdė sraigtasparnį. Pakalikai sėdėjo priešais jį, nugara į Žerarą ir Ling Ling. Kreivenas pirmas, Dankišas sudribęs šalia jo, o toliau – kresnas Maulingo siluetas. Spygliuotos chitininės kojos, retkarčiais vis užkabinančios jo kelnių medžiagą, neleido pamiršti, kad Lukrecija sėdi prie jo. O kitoje apsišaukėlės vabalų karalienės pusėje buvo tik tylą.

Ten sėdi Novaka, – pagalvojo jis. – Vargšė mergaitė turbūt persigandusi. Ir jau ne pirmą kartą pasvarstė, kaip tai nutiko, kad ji susidraugavo su jo sūnumi. Darkus paprašė ją globoti ir jis ruošėsi savo pažadą tesėti.

Lukrecija įsiuto, kai Kino apdovanojimais virto chaosu. Ji sunkiai patikėjo Barčiu, kai jis užšlubčiojo ant Holivudo teatro stogo, aiškindamas, jog paliko savo sūnų, kad būtų su ja, kad jos pasaulio vizija yra tokia pati kaip jo, – tačiau jos savimeilė pasirodė nepasotinama. Lukrecija norėjo juo tikėti. Pabrėžė, kad galėtų jį nužudyti akimirksniu, o tada paliepė Žerarui surišti jam rankas ir uždengti galvą maišu.

Po kone keturių valandų skrydžio, jie pirmą kartą nusileido. Kreivenas, ką tik paleidęs genetiškai modifikuotus aruodinius straubliukus į Amerikos kviečių juostą, įlipo į sraigtasparnį. Žeraras nuėmė Barčiui nuo galvos maišą ir pasiūlė atsigerti, kol sraigtasparnis pildėsi degalų. Prieš jam vėl užmaunant maišą ir pakylant į orą, jis užmatė užrašą ALBUKEREKAS.

Sraigtasparniui pasipildyti degalų reikėjo kas keturias valandas. Skrendant naktį, Bartis patyliukais mintyse dėliojosi kelionės maršrutą. Saulei nusileidus ir vėl pakilus, jis suprato, kad skrendama į pietus. Nusileidus trečią kartą, Kreivenas išvilko jį iš kabinos ir įgrūdo į kažkokį kambarį. Nusimovęs maišą, Bartis pamatė menkai apstatytą miegamąjį.

Žeraras pažadino jį, atnešęs kavos, vaisių ir bandelę, ir pranešė, kad jie netrukus išvyksta. Bartis numanė, kad jie

netoli Meksikos, o vėl vedamas į sraigtasparnį su maišu ant galvos išgirdo, kad kažkokie vyrai kalba ispaniškai.

– Su Kalėdomis, brangusis, – tarė Lukrecija Kater, jam įlipus į sraigtasparnį.

Barčiui suspaudė širdį, pagalvojus, kad Darkus per Kalėdas likęs vienas, bet jo veidas to neišdavė.

Jie tris kartus nusileido pasipildyti degalų o tada jis vėl buvo nuvestas į kažkokį kambarį pamiegoti. Šį kartą jie ant žemės praleido dvi paras, laukė, kada baigsis audra. Kai vėl sulipo į sraigtasparnį, jis paklausė Lukrecijos Kater, kodėl ji neskrenda lėktuvu. Lukrecija atsakė, kad, paskelbus karą pasaulio lyderiams, būtų protingiau vengti oro uostų. Galingiausi ir pavojingiausi pasaulio žmonės naršo visą planetą jos ieškodami.

O dabar jau atrodė, kad jie keliauja paskutinę kelionės atkarpą. Sraigtasparniui leidžiantis, Bartis užsimerkė. Tamsoje jo laukė tamsiaakis sūnus, prie krūtinės spaudžiantis savo mylimą vabalą raganosį. Bartis mintyse nusiuntė sūnui meilės kupinų linkėjimų ir atsuko uždengtą galvą į Lukreciją Kater.

– Liuse, norėčiau tau padėkoti.

Jis pajuto, kad Lukrecijos Kater galva pasisuko į jį. Regis, jos didžiausia silpnybė yra jausmai jam, užsilikę dar nuo universiteto laikų. Bartis nusprendė iš to išspausti kiek įmanoma daugiau, užsitarnauti jos pasitikėjimą ir gauti informacijos. Reikia surasti būdą sužlugdyti jos imperiją ir sugriauti planus.

– Ačiū, kad leidi man dalyvauti savo šlovingoje ateities vizijoje.

– Ak, Bartolomėjau, – atsakė ji, – netrukus pamatysi, kad aš įgyvendinu tavo labiausiai neįtikėtinas svajones, ir žodžio „ačiū“ čia nepakaks.